

Köszönöm, Öreg Hölgy...

Sohasem tudhatjuk, hogy sorsunk alakulása szempontjából éppen melyik pillanat lesz a meghatározó...

Számomra az Eiffel-torony tövében kezdődött minden. Tizenhét éves voltam, és először vágtam neki egyedül Európának. Már hosszú percek óta üldögéltem a torony előtti gyepen, és megbabonázva csodáltam ezt a párizsiak által gyengéden Öreg Hölgynek is becézett hatalmas, de mégis harmonikus vaskolosszust, amint kecsesen, szinte légiesen tör a magasba. Hirtelen összerezzenem, amikor mellém telepedett egy csillogó szemű, kedves mosolyú srác. Franciául beszélt hozzám. A karjaimat széttárva adtam tudtára: sajnos nem értem, amit mond. Mivel látszólag ez sem tántorította el, a kis zsebszótáram segítségével, kézzel-lábbal mutogatva, és persze nagyokat nevetve „beszélgetni” kezdtünk. Szinte észrevétlenül repült el a délután. Az Eiffel-torony esti fénybe öltözött, engem pedig különös érzés kerített hatalmába... Így indult életem első szerelme. A hátralévő napokban Pierre mindenhova elkísért, megmutatta nekem Párizs legszebb és legromantikusabb helyeit.

Hazatérésem után a legelső dolgom az volt, hogy beiratkozzam egy francia nyelvtanfolyamra. Ezt követően többször meglátogattam Pierre-t Párizsban, és ő is járt nálunk Budapesten. Találkozásaink alkalmával mind ritkábban került elő a szótár, és én felfedeztem, milyen fantasztikus érzés, ha az ember egy másik nyelven is képes kifejezni a gondolatait. Egyre nagyobb lendülettel és szenvedéllyel vettem bele magam a nyelvtanulásba, és teljesen kézenfekvő volt, hogy az egyetemen nyelvszakra jelentkezzem.

Ennek sok éve már... Pierre azóta csupán egy szép emlék, de a nyelvek iránti rajongásom életre szóló. Immár öt nyelven beszélő hivatásos fordítóként keresem a kenyeremet az egyik uniós intézménynél. Szerencsés vagyok, mert azt csinálhatom, amit a legjobban szeretek. Munkatársaim földrészünk más-más országának szülöttei – ki-ki a saját nyelvén köszön rám a folyosón –, és túlzás nélkül állíthatom, hogy Európa jövője szempontjából fontos szövegeket fordíthatok az anyanyelvemre.

Azóta volt alkalmam beutazni Európát, de Párizs mindig is a kedvenc városom, a szívem csücske marad. Valahányszor ott járok, mindig elzarándokolok az Eiffel-toronyhoz, és megköszönöm az Öreg Hölgynek, hogy hajdanán annyira megigézett. Nélküle bizonyára sok szép élménnyel lennék szegényebb, és talán sohasem ismertem volna meg a nyelvtudás varázserejét.